

Wyznanie wiary

(artykuł napisany w 2013 roku na potrzebę strony internetowej do sekcji "O nas")

I. Bóg

Wierzymy w jedynego wiecznego Boga, istniejącego w trzech osobach – Ojca, Syna i Ducha Świętego, dających się odróżnić, lecz niepodzielnych w swej istocie; współistniejących i równych w naturze, przymiotach, mocy i chwale.

Wierzymy w Boga, który stworzył wszystko, co istnieje z niczego, oraz jest dawcą życia wszelkich istot żywych widzialnych i niewidzialnych.

Bóg stworzył człowieka na swój obraz i podobieństwo; stworzył go jako mężczyznę i niewiastę.

(1Mjż 1,22; 1Mjż 2,7 i 15-17 i 22; 1Mjż 5, 1-2; 5Mjż 6,4; Dz 14,15; Hbr 1,2-3)

II. Biblia (Pismo Święte)

Pismo Święte jest Bożym objawieniem przychodzącym od Boga i spisany przez autorów piszących pod natchnieniem Ducha Świętego. Wierzymy, że Biblia jest jedynym natchnionym i nieomylnym Bożym objawieniem danym kiedykolwiek człowiekowi i uważamy spisane Słowo Boże za najważniejszy autorytet we wszystkich sprawach dotyczących natury Boga i zbawienia człowieka (to znaczy: w dziedzinie wiary i moralności).

Wyznajemy, że Pismo Święte składa się z 66 ksiąg kanonicznych (39 ksiąg Starego Testamentu i 27 ksiąg Nowego Testamentu).

III. Grzech człowieka

Wierzymy, że Bóg stworzył człowieka na swój obraz i podobieństwo, darując mu wolną wolę, której nie dał innym żywym istotom. Bóg stworzył człowieka po to, by mieć z nim relację (społeczność) i aby dzielić z nim funkcje panowania, oraz by napełnić ziemię. Jednak grzech popełniony przez pierwszych ludzi (Adam i Ewa) oddalił całą ludzkość na wszystkie pokolenia od Stwórcy i skazał ją na potępienie, powodując śmierć duchową ludzi z wyjątkiem Jezusa Chrystusa.

Jednak Bóg w swojej miłości nie pozostawił człowieka w stanie grzechu i potępienia. Wielokrotnie kierował do niego swoje Słowo przez mężów Bożych i proroków Starego Testamentu, a kiedy nadeszła pełnia czasu posłał na świat swojego Syna Jezusa Chrystusa.

(1Mjż 3,6 i 23; Ps 51,7; Rz 3,10-19 i 23; Rz 5,12; Rz 7,11-25)

IV. Jezus Chrystus

Wierzymy, że Pismo Święte objawia, że Pan Jezus Chrystus jest odwiecznym jednorodzonym Synem Bożym, który zawsze istniał wraz z Ojcem i Duchem Świętym i który przez swoje wcielenie przyjął postać człowieka, stając się Bogiem-człowiekiem. Jezus Chrystus przyjął postać człowieka przez poczęcie z Ducha Świętego i narodzenie się z dziewicy Marii. W jednej osobie Chrystusa istnieją dwie natury: boska i ludzka, a każda jest

kompletna i niepodzielna. Można je rozróżnić, lecz nie można rozdzielić, przez co Chrystus jest w pełni człowiekiem i w pełni Bogiem. To zjednoczenie boskiej i ludzkiej natury, będące bezgrzesznym i doskonałym, uprawnia Go do bycia jedynym ofiarowanym pośrednikiem pomiędzy Bogiem a człowiekiem.

(Ps 2,7; Ps 110,1-4; Mt 1,23; Łk 1,31-33; J 1,14; 1Tm 2,5; 1J 2,1)

V. Odkupienie rodzaju ludzkiego (zbawienie)

Wierzmy, że Jezus Chrystus umierając na krzyżu zgładził nasze grzechy. Będąc Synem Bożym i Panem całego świata, ofiarował ciało swoje na odkupienie i zbawienie rodzaju ludzkiego. Jezus Chrystus umierając na krzyżu zgładził nasze grzechy, niweczając dzieła diabła. W śmierci Chrystusa wykonało się całkowite zadośćuczynienie sprawiedliwego sądu Bożego i pojednanie człowieka z Bogiem.

Jezus, po swojej śmierci, wstąpił do piekła, trzeciego dnia zmartwychwstał, następnie wstąpił do nieba i otrzymał od Ojca władzę nad wszelkim stworzeniem.

Jezus Chrystus przygotował zbawienie dla wszystkich ludzi, które staje się udziałem człowieka przez pokutę, wiarę i powtórne narodzenie (J 3,3-5). Prawdziwa pokuta jest to żal za grzechy, wyznanie grzechu i porzucenie go. Wiara z kolei daje pewność odpuszczenia grzechów i pełnego zbawienia.

W chwili prawdziwej pokuty i nawrócenia w człowieku odbywa się wewnętrzna przemiana, którą Biblia nazywa powtórny narodzeniem.

Wierzmy, że Bóg pragnie zbawić każdego człowieka. Zbawienie jest darem łaski, na który żaden człowiek nie może sobie zasłużyć. Przyjęcie tego daru dokonuje się przez wiarę w Pana Jezusa Chrystusa.

(Iz 53,10; Rz 3,25; Hbr 2,17; Rz 5,10; Łk 10,13; JI 2,12-13; Job 42,6; Łk 18,13-14; Mt 12,41; Ez 14,6; Iz 55,7; Dz 16,31; Rz 3,28; Ef 1,7; Ef 2,8-9; J 3,1-8)

VI. Duch Święty

Duch Święty jest trzecią Boską osobą wiecznego Boga, współrówną, współwieczną i współistniejącą wraz z Ojcem i Synem. Jego służbą jest zarówno przekonanie o grzechu i nawrócenie człowieka, jak i objawienie wierzącemu Syna i Ojca. Od czasu uwielbienia Pana Jezusa Chrystusa Duch Święty w swych działaniach pracuje poprzez wszystkich, którzy wierzą w Ojca przez Syna.

Duch Święty udziela się człowiekowi w duchowym odrodzeniu, w chrzcie w Duchu, uświęceniu oraz w duchowych darach łaski Bożej.

(1Mjż 1,2; Mt 28,19; Dz 5,3-4; 1Kor 12,4-6; 2Kor 3,17-18; Ps 139,7-10; Łk 1,35; J 14,17; 1Kor 2,10; Hbr 9,14; 1P 4,14; Ez 37,9; Iz 63,10; J 3,5; J 16,8-9; Dz 1,5; Dz 2,38; Dz, 8,14-17; 2Tes 2,13; Rz 12,6-8; 1Kor 12,4-11)

VII. Chrzest w Duchu Świętym

Wierzmy, że chrzest w Duchu Świętym jest dostępny dla każdego chrześcijanina. Chrzest w Duchu Świętym (lub inaczej: chrzest Duchem Świętym) jest to określone przeżycie człowieka wierzącego, związane z przyjęciem daru Ducha Świętego, różne od nowego narodzenia. Przyjęciu tego daru towarzyszy napełnienie Duchem Świętym, mówienie innymi (obcymi) językami oraz inne dary Ducha Świętego.

Mówiąc jeszcze inaczej chrzest w Duchu Świętym, to przeżycie, w czasie, którego cała osobowość wierzącego przeżywa zanurzenie, otoczenie i przyobleczenie w obecność i moc Ducha Świętego zstępującego na niego od wewnątrz i z zewnątrz.

(Mt 3,11; Mk 1,8; Łk 3,16; J 1,33; Dz 1,4-5; Dz 2,1-4)

VIII. Chrzest w wodzie

Wierzmy, że sam Pan Jezus Chrystus polecił chrzcić przez zanurzenie w wodzie. Chrzest w wodzie jest świadectwem śmierci grzesznika dla grzechu i tego świata oraz zmartwychwstaniem ku nowemu życiu dla sprawiedliwości, przez co staje się dla wierzącego narzędziem zbawienia.

Wierzmy, że Biblia wyraźnie przedstawia chrzest w wodzie jako wyraz świadomego nawrócenia i wiary w odpowiedzi na przesłanie (głoszenie) Ewangelii.

(Mt 29,19; Mk 16,16; Dz 8,35-39; Dz 16,31-33; Rz 6,3-4; Dz 2,38 i 41; Dz 8,12-13)

IX. Wieczerza Pańska

Wierzmy w Wieczerzę Pańską, którą Pan Jezus ustanowił przed swoją męką na Golgocie. Jest ona ustanowiona na pamiątkę śmierci Jezusa Chrystusa oraz przelania Jego świętej krwi za cały ludzki rodzaj. Sprawowanie Wieczerzy Pańskiej ma nam przypomnieć o dobrodziejstwie śmierci i cierpienia Jezusa Chrystusa, o odkupieniu i wiecznym zbawieniu; Jest to również uczta miłości i jedności, jaką mamy z Bogiem i między sobą w kościele.

Wierzmy, że podczas wieczerzy spożywamy krew i ciało Jezusa Chrystusa – na podstawie słów, które wypowiedział w Mt 26,26-28. Wierzmy też, że Wieczerzę Pańską mogą spożywać wszystkie nowonarodzone osoby.

(Łk 22,19-20; 1Kor 11,23-24 i 26; Mt 26,26-28; Mk 14,22; Dz 2,42-46; 1Kor 10,16)

X. Małżeństwo

Wierzmy, że małżeństwo zostało ustanowione przez Boga w akcie stworzenia człowieka. Może być zawarte tylko między jednym mężczyzną i jedną kobietą. Nie można połączyć związkiem małżeńskim bliskich krewnych. Małżeństwo to trwałe przymierze przed Bogiem.

Małżeństwo jest trwającym całe życie przymierzem, czyli jest nierozzerwalne – wynika to między innymi z koncepcji trwałego małżeństwa, do której odwoływał się Jezus, gdy mówił: „Co tedy Bóg złączy, człowiek niechaj nie rozłącza” (Mt 19,6).

Małżeństwo nie jest wieczne – mimo, że jest zobowiązaniem trwającym przez całe życie małżonków na ziemi. Przymierze małżeńskie kończy się z chwilą śmierci jednego z małżonków.

Wierzymy, że Pismo Święte (szczególnie Nowy Testament) nie pozwala na inną wolność w dziedzinie wyboru męża lub żony, jak tylko na zawarcie związku małżeńskiego wśród „rodu wybranego” – czyli z osobą zbawioną.

(1Mjż 2,20-25; 3Mjż 18,6-18 i 20; Mt 19,3-12; Mk 10, 1-12; 1Tm 4,3; Hbr 13,4; 1Kor 7,39; 1Kor 8,5; Ef 6,1-2; Kol. 3,20-21)

XI. Objawienie

Bóg Biblii jest tym, który objawia Siebie swemu stworzeniu. Bóg stwarzając człowieka z jego umysłowymi i duchowymi zdolnościami, ukazuje swój zamiar – bycia poznanym przez człowieka. Jednak od czasu upadku człowieka, te umysłowe i duchowe zdolności zostały przytępione (ograniczone) i nie jest on w stanie sam z siebie w pełni odkryć, poznać Boga i mieć z Nim relację (społeczność). Tak więc Bóg w swej łasce i miłości przejął inicjatywę, objawiając stopniowo Siebie, czego uwieńczeniem jest Pan Jezus Chrystus. Tylko przez Jezusa Chrystusa człowiek może osobiście poznać Boga.

XII. Aniołowie

Wierzymy, że Pismo Święte wyraźnie naucza o istnieniu aniołów – pełnych mocy, stworzonych istot duchowych. Aniołowie przewyższają ludzi godnością i mocą. Głównym ich zadaniem jest wielbienie Boga i służenie Mu. Nie rozradzają się one, lecz są zbiorem istot stworzonych, aby służyć dziedzicom zbawienia. Istnieją dwa rodzaje aniołów: wybrani i upadli (szatan, zwierzchności, moce i demony). Biblia zabrania wielbić (czcić) jakiegokolwiek anioła.

(Hbr 1,7 i 14; Obj 22,8-9; Iz 6,2; Ez 10,1-22; Hbr 12,22)

XIII. Szatan i demony

Wierzymy, że Biblia naucza o istnieniu szatana (diabła), który jest twórcą grzechu i królem zastępów upadłych aniołów, duchów wykonujących jego dzieło, zwanych demonami lub inaczej duchami nieczystymi.

Jezus Chrystus na Golgocie pokonał szatana wraz z jego królestwem ciemności. Następnie upoważnił swój Kościół do uwalniania od niego ludzi i przyprowadzania ich do królestwa światłości.

Ostateczny sąd nad szatanem i jego zastępami odbędzie się wtedy, gdy zostaną one na zawsze wrzucone do biblijnego jeziora ognistego.

(Iz 14,12-15; Ez 28,12-19)

XIV. Opatrzność Boża

Wierzmy, że stworzywszy ten świat Bóg nie pozostawił go samemu sobie, ale w dalszym ciągu troszczy się o niego, tj. ochrania go, współdziałając z człowiekiem i pomagając mu różnymi sposobami.

Boża opieka rozciąga się na naturę, na losy poszczególnych ludzi i narodów oraz na zwierzęta i rzeczy.

(Jb 34,12-13; Ne 9,6; Ps 145,9; Dz 14,15-17; Mt 6,26 i 30; Ps 104,19-30)

XV. Uzdrawianie chorych

Wierzmy, że fizyczne ciało człowieka zostanie odkupione dopiero w chwili powtórnego, chwalebego przyjęcia Jezusa Chrystusa przez zmartwychwstanie umarłych i przemienienie żyjących. Bóg jednak okazuje łaskę uzdrowienia ciała również w doczesności przez modlitwę wiary w zbawcze dzieło Jezusa Chrystusa i poprzez dary uzdrawiania oraz przez nauki medyczne. Niektóre choroby są wynikiem obecności złych duchów (demonów) i uzdrowienie następuje poprzez służbę uwalniania.

(2Kor 4,16-5,8; 1Kor 15,52-54; Mt 8,1-17; Mt 10,1 i 8; Dz 3,1-9; Mk 16,17-20; Dz 5,12-16; 1Kor 12,9 i 28; Jk 5,13-16; 1Tm 5,23; 2Tm 4,20; Mt 17,15-18; Mk 5,2-9 i 15; Dz 19,11-12)

XVI. Władza Państwowa

Wierzmy, że Słowo Boże nakazuje wierzącym szanować wszelką władzę świecką i być jej posłusznym w tym, co nie jest sprzeczne z prawem Bożym. Stosunek chrześcijanina wobec władzy państwowej najpełniej zawarty jest w Liście Apostoła Pawła do Rzymian 13,1-7: „Każdy człowiek niech się poddaje władzom zwierzchnim; bo nie ma władzy, jak tylko od Boga, a te, które są, przez Boga są ustanowione. Przeto kto się przeciwstawia władzy, przeciwstawia się Bożemu postanowieniu; a ci, którzy się przeciwstawiają, sami na siebie potępienie ściągają. Rządzący, bowiem nie są postrachem dla tych, którzy pełnią dobre uczynki, lecz dla tych, którzy pełnią złe. Chcesz się nie bać władzy? Czyń dobrze, a będziesz miał od niej pochwałę; jest ona, bowiem na służbie u Boga, tobie ku dobremu. Ale jeśli czynisz złe, bój się, bo nie na próżno miecz nosi, wszak jest sługą Boga, który odplaca w gniewie temu, co czyni złe. Przeto trzeba jej się poddawać, nie tylko z obawy przed gniewem, lecz także ze względu na sumienie. Dlatego też i podatki płacicie, gdyż są sługami Bożymi po to, aby tego właśnie strzegli. Oddawajcie każdemu to, co mu się należy; komu podatek, podatek; komu cło, cło; komu bojaźń, bojaźń; komu cześć, cześć.”

(Mt 17,27; Mt 22,20-21; 1Tm 2,1-4; 1Tm 3,1-2; 1P 2,17)

XVII. Kościół

Wierzmy, że Kościół jest dziełem samego Pana naszego Jezusa Chrystusa. Głową Kościoła jest Jezus Chrystus. Kościół powszechny (inaczej Ciało Chrystusa) składa się z ludzi, którzy przeżyli prawdziwą pokutę, moment uwierzenia i zaproszenia Jezusa do swojego życia jako Pana i Zbawiciela, a także, w których dokonało się nowe duchowe narodzenie oraz chrzest w wodzie. Wierzmy, że każdy człowiek, który przeżył nowe duchowe narodziny powinien włączyć się w życie lokalnego kościoła (lokalnej wspólnoty chrześcijan), aby wzrastać w wierze i doskonałości w Chrystusie.

Nowy Testament uczy o Kościele Bożym jako o jednym, niepodzielnym, powszechnym Kościele Jezusa Chrystusa. Jest on sumą kościołów lokalnych.

Kościół istnieje w celu służenia Bogu dla szerzenia Ewangelii, dla nawracania grzeszników oraz nauczania i wyposażania wierzących.

(Mt 16,18; Ef 1,22; Ef 5,23; 1Kor 12,13; Ef 1,22; Hbr 12,33; 1P 1,18-19; 1P 2,9)

XVIII. Urzędy w Kościele

Wierzimy, że Kościół nie może istnieć i rozwijać się bez odpowiednich służb. Wierzimy, że Pan Jezus współcześnie powołuje ludzi, aby byli apostołami, prorokami, ewangelistami, pasterzami i nauczycielami, aby przygotować świętych do dzieła posługiwania, do budowy Ciała Chrystusowego.

Wierzimy, że każdy lokalny kościół (wspólnota) powinien funkcjonować według wzoru nowotestamentowego. Powinien kierować się Słowem Bożym przy współdziałaniu Ducha Świętego.

(Łk 6,12-13; Łk 10,1; Ef 4,4-16; 1Kor 3,9-13; 1Kor 14,33; 1Kor 10,21-24; 1Tes 5,14-22)

XIX. Wieczność

Wierzimy, że Biblia naucza, że człowiek żyjąc na ziemi może wejść do Królestwa Bożego. Ci, którzy odpowiedzą na Bożą łaskę i będą Mu posłuszni, otrzymają wieczną nagrodę w niebie, miejscu gdzie przybywa Bóg.

Ci, którzy dobrowolnie odrzucają łaskę Bożą, wyrażoną w dziele zbawienia przez Jezusa Chrystusa, zgodnie z Biblią skazują się na wieczne potępienie w piekle – miejscu przebywania szatana i jego aniołów. Wieczne przeznaczenie człowieka jest rozstrzygnięte teraz, za życia.

Wierzimy, że Bóg wyznaczył czas, w którym wszyscy ludzie staną przed Jezusem Chrystusem. Stanie się to w momencie:

– powtórnego przyjścia Jezusa Chrystusa – najpierw w celu pochycenia wierzących, czyli zmartwychwzbudzonych i przemienionych żywych – a potem nastąpi, po zwycięstwie nad swoimi wrogami, tysiącletnie panowanie Chrystusa z Kościołem na ziemi.

– sądu przed obliczem Boga dla niezabawionych umarłych. niesprawiedliwi, śmierć i piekło wrzucone zostaną do jeziora ognistego (druga śmierć), zaś wiecznym dziedzictwem sprawiedliwych będzie „nowe niebo i nowa ziemia”.

(Mt 25,31-46; J 5,22-27; 1Kor 3,10-17; 2Kor 5,10; 2P 3,10; Jud 14-15; Mt 26,64; Dz 1,11; J 14,3; 1Tes 4,14-17; Jr 23,5-6; Dn 7,13-14; Mt 24,29-31; Obj 20,1-10; Obj 20,14-15; 2P 3,13; Obj 21,1)